

PARAULES DE VIDA

«He vingut perquè les ovelles tinguin vida»

En l'esquema general dels Fets d'Apòstols, la secció 2,1-47 és com el programa de tot el llibre. Després que el dia de Pentecosta *tots quedaren plens de l'Esperit Sant*, l'apòstol Pere es posà dret amb els Onze i amb autoritat explicà el sentit del què ha passat: *Aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies*. És el primer dels tres grans discursos missioners de Pere en què intervé sempre amb els Onze.

Després, imitant la predicació de Jesús, proposa: *Convertiu-vos i que cadascú es faci batejar en el nom de Jesús per obtenir el perdó dels pecats*.

Així reconciliats amb Déu per la incorporació baptismal a Crist, *rebreu el do de l'Esperit Sant*, que és la gran promesa de Déu per a vosaltres i també pels qui ara són lluny: evocant la dimensió missionera de l'Església.

Efectivament *els qui acceptaren la predicació de Pere es feren batejar i aquell dia s'afegiren a la Comunitat unes tres mil persones*.

L'experiència de l'Església primera de Jerusalem té el seu fonament en Jesús, segons el model de 1Pe que destaca el valor de compartir la Passió de Crist enmig de la persecució. Aquesta carta pastoral posa l'èmfasi en tres actituds bàsiques del cristià: *obeir, fer el bé i sofrir*. En l'*obeir* hi ha el termòmetre de la fidelitat a Déu; *fer el bé* és la traducció dinàmica de la bondat; *sofrir* és seguir les petjades de Jesús que confia la seva causa a *Aquell qui judica amb justícia*.

La literatura oriental, per explicar la relació entre els governants i els governats, empra sovint les

imatges de *pastor, lladre, ramat, ovelles, porta, corral...*; igualment l'AT, sobretot a partir del *pastor rei David*.

Jo soc la porta de les ovelles: afirma solemnement Jesús, indicant el punt d'accés per acostar-se a les ovelles.

En referència als *pastors-governants*, avisa que *qui no entra per la porta*—que és Jesús— *sinó per un altre indret és un lladre o bandoler*. Més enllà de la suposada bona voluntat, tot accés al poble de Déu que no té com a model l'estil de Jesús, en el fons és un robatori als drets del Poble de Déu a ser guiats i acompanyats per aquells a qui Déu encomana la missió. «Posar-se per davant de Jesús» és robar les ovelles que només pertanyen a Déu i que Jesús pot anomenar-les seves perquè el Pare li les ha encomanades: *Allò que el Pare m'ha donat val més que tot i ningú no podrà arrencar res de les mans del meu Pare* (v. 29).

Tots els qui havien vingut abans que Jo, eren lladres o bandolers: també Abraham i tots els profetes? Certament, el llenguatge de Jesús aquí és radical per indicar la seva condició singular com l'Enviat de Déu per excel·lència; però no vol excloure els patriarques i profetes de qui sovint recorda els oracles per fonamentar la seva missió. Cal entendre l'expressió «*venir abans de mi*» no en clau cronològica sinó en dimensió teològica: *tots els qui són posats per davant de mi, usurpant el meu paper de ser la porta única d'accés definitiu a Déu, són lladres i bandolers*.

Els qui entren passant per mi seran salvats de tot perill: referit als pastors, significa tenir Jesús per model i acostar-se a les ovelles no per aprofitar-se'n sinó per gastar la vida fins a donar-la per elles; referit a les ovelles, que van i venen passant per la porta, significa que amb Jesús sí podran entrar i sortir lliurement per *trobar pasturatges*.

Perquè, en definitiva, el qui és *la porta* també és *el bon pastor que ha vingut perquè les ovelles tinguin vida i en tinguin a desdir*. Sense passar per alt el detall filològic d'una correcta teologia de la Salvació ben traduïda en la professió de fe: *Els qui entren passant per mi «seran salvats» de tot perill*.

No ens autosalvem nosaltres mateixos sinó que confiem *ser salvats* per Crist a qui ens unim per la fe, l'esperança i la caritat.

José Luis Arín Roig
Administrador diocesà

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El transhumanisme i l'esport: aspectes crítics (i IV)

En la societat de l'espectacle es consumeix aquesta cultura de la il·limitació i el ciutadà mai no en té prou. Un cop ha superat un límit, es proposa vèncer-ne un altre i així successivament. El repte esportiu s'ha convertit en la gran pastanaga social. La feina no omple, tampoc la quotidianitat. Fixar-se horitzons és un mode de trencar rutines i de donar gust i sabor a la vida. Acaba essent el motor existencial, la sal de la vida per a molts ciutadans postmoderns

desencisats de les grans ideologies emancipadores.

La integració entre els productes tecnològics i l'ésser humà és cada vegada més subtil. Només cal comparar un corredor de triatló amb un maratonista de fa vint anys. La sofisticació tecnològica que el corredor de triatló porta acoblat al seu cos és qualitativament superior a la d'aquell atleta.

El llegat olímpic del baró Pierre de Coubertin (1863-1937) esclata pels aires.

La salut es posa al servei del rendiment, la competitivitat esdevé el nucli de la qüestió i el valor de la fraternitat (la *fraternité*), el tercer ideal de la Revolució Francesa, una ornamentació decimonònica. L'equitat entre els esportistes també és bandejada. Per obtenir un alt rendiment, cal dedicació exclusiva, patrocini, accés a tecnologies punta, ja que sense tots aquests elements, és impossible competir a alt nivell.

L'esport de masses està plenament inserit en la lògica de l'espectacle, del mercat i de l'audiència. Els consumidors volen més espectacle, més novetats, més rècords. La continuïtat avorreix. La resultant d'aquesta lògica és un cos que delecta milers d'espectadors mitjançant la seva activitat. Els esportistes d'elit són admirats i imitats. Esdevenen, així, models socials i arquetips.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

«He venido para que las ovejas tengan vida»

En el esquema general de los Hechos de los Apóstoles, la sección 2,1-47 es como el programa de todo el libro. Después de que el día de Pentecostés se llenaron todos de Espíritu Santo, el apóstol Pedro poniéndose en pie junto con los Once y con autoridad explicó el sentido de lo que había pasado: *al mismo Jesús, a quien vosotros crucificasteis, Dios lo ha constituido Señor y Mesías*. Es el primero de los tres grandes discursos misioneros de Pedro donde interviene siempre con los Once.

Después, imitando la predicación de Jesús, propone: *Convertíos y sea bautizado cada uno de vosotros en el nombre de Jesús, para perdón de vuestros pecados*.

Así reconciliados con Dios por la incorporación bautismal a Cristo, *recibiréis el don del Espíritu Santo*, que es la gran promesa de Dios para vosotros y también para los que están lejos: evocando la dimensión misionera de la Iglesia.

Efectivamente *los que aceptaron sus palabras se bautizaron, y aquel día fueron agregadas unas tres mil personas*.

La experiencia de la Iglesia primera de Jerusalén tiene su fundamento en Jesús, según el modelo de 1Pe que destaca el valor de compartir la Pasión de Cristo en medio de la persecución. Esta carta pastoral pone el énfasis en tres actitudes básicas del cristiano: *obedecer, hacer el bien y sufrir*. En *el obedecer* está el termómetro de la fidelidad a Dios; *hacer el bien* es la traducción dinámica de la bondad; *sufrir* es seguir las huellas de Jesús que confía su causa *al que juzga rectamente*.

La literatura oriental, para explicar la relación entre los gobernantes y los gobernados, emplea a menudo las imágenes de *pastor, ladrón, rebaño, ovejas, puerta, corral...*; igualmente el AT, sobre todo a partir del *pastor rey David*.

Yo soy la puerta de las ovejas: afirma solemnemente Jesús, indicando el punto de acceso para acercarse a las ovejas.

En referencia a los pastores-gobernantes, avisa que *el que no entra por la puerta —que es Jesús— sino que salta por otra parte, ese es ladrón y bandido*. Más allá de la supuesta buena voluntad, todo acceso al pueblo de Dios que no tiene como modelo el estilo de Jesús, en el fondo es un robo a los derechos del Pueblo de Dios a ser guiados y acompañados por aquellos a quienes Dios encomienda la misión. «Ponerse por delante de Jesús» es robar a las ovejas que solo pertenecen a Dios y que Jesús puede llamarlas suyas porque el Padre se las ha encomendado: *Mi Padre, lo que me ha dado, es mayor que todo, y nadie puede arrebatarlas de la mano de mi Padre* (v. 29).

Todos los que han venido antes de mí son ladrones y bandidos: ¿también Abraham y todos los profetas? Ciertamente, el lenguaje de Jesús aquí es radical para indicar su condición singular como el Enviado de Dios por excelencia; pero no quiere excluir a los patriarcas y profetas de quienes a menudo recuerda los oráculos para fundamentar su misión. Hay que entender la expresión «*venir antes de mí*» no en clave cronológica sino en dimensión teológica: *todos los que son puestos por delante de mí, usurpando mi papel de ser la puerta única de acceso definitivo a Dios, son ladrones y bandidos*.

Quien entre por mí se salvará: referido a los pastores, significa tener a Jesús por modelo y acercarse a las ovejas, no para aprovecharse, sino para gastar la vida hasta darla por ellas; referido a las ovejas, que van y vienen pasando por la puerta, significa que con Jesús sí podrán *entrar y salir libremente y encontrarán pastos*.

Porque, en definitiva, quien es *la puerta* también es *el buen pastor que ha venido para que tengan vida y la tengan abundante*. Sin pasar por alto el detalle filológico de una correcta teología de la Salvación muy traducida en la profesión de fe: *Quien entre por mí «se salvará»* de todo peligro.

No nos autosalvamos a nosotros mismos, sino que confiamos en *ser salvados por Cristo* a quien nos unimos por la fe, la esperanza y la caridad.

José Luis Arín Roig
Administrador diocesano

Celebració de l'Animació Missionera a la Zona Nord del Bisbat de Tortosa

En els dies compresos entre el 4 i 12 de març, s'ha portat a terme el Servei Conjunt d'Animació Missionera (SCAM) a la Zona Nord del Bisbat. Aquest servei ha estat 2 anys sense poder ser realitzat amb motiu de la recent pandèmia. En l'arxiprestat Ribera d'Ebre-Priorat hi ha hagut la presència del P. Víctor nascut a Togo i que ha estat a Costa de Marfil, mentre que a l'arxiprestat de la Terra Alta hi ha estat el P. Carmelo que és de La Rioja i que va estar a Zimbabue 30 anys.

Han portat l'animació missionera a les celebracions eucarístiques de les parròquies, reunions amb diferents grups de pastoral (catequesi, Mans Unides, Càritas...), catequesi de confirmació i primera comunió, emissores de ràdio i TV locals, col·legis, residència d'ancians i reunions arxiprestals de sacerdots.

El testimoni dels missioners ens ha ajudat a enfortir la nostra fe i a prendre consciència que tots els batejats estem cridats a ser missioners en els nostres àmbits de convivència.

Delegació diocesana de Missions
Zona Nord

Santa Madrona 2023 a Riba-roja d'Ebre

Després de dos anys de pandèmia i l'any passat per la pluja, finalment aquest any hem pogut anar a l'ermita de Santa Madrona, en romeria.

Este diumenge 12 de març, a les 8 del matí, les campanes anunciaven que a les 8.30 h sortíem amb la bandera, la santa i el pa beneït cap a l'ermita; a mig camí una parada per pregar pels difunts, i continua la marxa fins arribar, on després d'esmorzar la truita de carxofa, es va celebrar la Missa, i vam acabar la Novena i la benedicció del pa beneït que donà fi els actes.

Va ser un dia meravellós pel temps i per la convivència. Que santa Madrona estigui sempre en els cors dels de Riba-roja d'Ebre.

Mn. Jordi Centelles Llop
Rector de Riba-roja d'Ebre

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «L'obertura, l'alegria i l'intercanvi són els signes de l'Església dels orígens, i són també els signes de l'Església del futur» (15 de setembre).

@Pontifex_es: «L'estat de degradació de la nostra casa comuna mereix la mateixa atenció que altres reptes globals com les greus crisis sanitàries i els conflictes bèl·lics» (16 de setembre).

@Pontifex_es: «El Senyor desitja que fem de la vida una obra extraordinària a través dels gestos comuns de tots els dies» (17 de setembre).

@Pontifex_es: «L'oració no és una activitat que cal desenvolupar solament en els moments de descans, sinó també durant la nostra vida quotidiana, com a "respiració" de la nostra relació viva amb Déu» (20 de setembre).

Exercicis espirituals del clergat a les Teresianes

Del dies 13 al 17 de març, deu mossens de la nostra diòcesi, hem estat d'exercicis espirituals a la casa de les Teresianes a Jesús. Aquest any ens ha predicat i acompanyat el P. Dario Mollá Llácer, SJ.

Han sigut dies de pregària, silenci, caminar i descans. Dies per a poder pujar al Tabor i estar més a prop de Jesús. De veure com vivim les nostres vides com a Fills de Déu i com estem vivint el seguiment de Jesús en les

nostres vides, en el moment concret que ens trobem ara.

Per a nosaltres ha sigut una experiència molt bona i que segur que el curs que ve tornarem a fer. Com deia el nostre predicador d'aquest any «no podem donar res que no hem rebut del mateix Jesús». Només ens queda donar gràcies a Déu per aquesta experiència.

Mn. Gerard Reverté Escrihuela

Tres claus per a una renovació parroquial. Document final

Punt i a part. S'acaba una etapa i comença la més apassionant: posar en marxa allò que s'ha dit i s'ha resat. El passat dissabte 18 de març, a la Parròquia de Sant Pere de l'Hospitalet de l'Infant, es va presentar el document final fruit de les reflexions fetes durant diferents sessions que es van dur a terme en algunes de les parròquies que serveix Mn. Jordi Salvadó com a pastor (veure notícies anteriors).

Després de la pregària inicial, Mn. Jordi i l'equip de lideratge de la parròquia van presentar un document de dotze pàgines que recull unes orientacions i unes indicacions concretes per dur a terme la renovació parroquial de les parròquies, a partir de tres claus importants: el poder de l'Esperit Sant, la prioritat de l'evangelització i la importància del «lideratge». Si bé l'Eucaristia, la pregària i la predicació són essencials en les nostres parròquies, és evident que això només no duu una parròquia del manteniment (necessari per altra banda: no poden deixar d'alimentar el ramat), és necessària una consciència missionera intencional. I aquest document vol ajudar a fer aquest pas del manteniment a la missió.

Després de la presentació, els assistents —una trentena— van tenir ocasió de llegir el document i fer-ne preguntes, la qual cosa va animar un debat enriquidor cap al final de la trobada, abans de dinar. Tots els assistents van estar d'acord que ara és qüestió d'anar concretant i posant en pràctica allò que el Senyor els ha comunicat, amb l'ajut del seu Esperit Sant.

Mn. Jordi Salvadó

AGENDA

■ **Divendres 5**, Benicarló, Parròquia Santa Maria del Mar, a les 19 h, confirmacions.

■ **Dissabte 6**, Sant Jaume d'Enveja, a les 20 h, confirmacions.

■ **Diumenge 7**, Riba-Roja d'Ebre, a les 12 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Fets 11,1-18 / Sl 41 / Jo 10,11-18]. Sant Josep Obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ Dimarts [Fets 11,19-26 / Sl 86 / Jo 10,22-30]. Sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família, mr.

3. ■ Dimecres [1C 15,1-8 / Sl 18 / Jo 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida)

i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

4. □ Dijous [Fets 13,13-25 / Sl 88 / Jo 13,16-20]. Sant Silvà, bisbe i màrtir; sant Florià, màrtir; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, religiós servita; sant Josep Maria Rubio, prevere; beat Ceferí Jiménez Malla (el Pelé).

5. □ Divendres [Fets 13,26-33 / Sl 2 / Jo 14,1-6]. Lleida: ■ Beat Salvi Huix i Miralpeix, bisbe i mr. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Ama-

dor, prev. i mr.; sant Martí de Fojosa, bisbe.

6. □ Dissabte [Fets 13,44-52 / Sl 97 / Jo 14,7-14]. Tradició del martiri *ante Portam Latinam* de sant Joan Evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco.

7. □ Diumenge vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Fets 6,1-7 / Sl 32 / 1Pe 2,4-9 / Jo 14,1-12]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, màrtirs, venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), religiosa benedictina, viuda de sant Edteve d'Hongria (s. X-XI).

Diumenge IV de Pasqua (A)

COMENTARI

«Els qui entrin passant per mi se salvaran de tot perill»

La imatge de Crist com a bon pastor és clàssica en la literatura cristiana. La trobem també a l'Antic Testament aplicada en general als dirigents del poble d'Israel. Crec que és una imatge que pot entendre tothom. Jesús es presenta a l'evangeli com el veritable pastor en contrast amb els que havien vingut abans: *Jo soc la porta de les ovelles; tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres i bandolers, però les ovelles no en feien cas.* La prova és com les multituds escoltaven Jesús i quedaven meravellats del seu ensenyament. Jesús és la porta i el pastor: *per això les ovelles el segueixen perquè coneixen la seva veu.* No és un coneixement superficial sinó un coneixement amorós, personal: ens coneix a cadascun de nosaltres. Però a més és la porta de la salvació, la porta que duu a la vida: *Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges.* Jesús busca sempre el bé de les seves ovelles no el propi interès no com els lladres i bandolers que ell denuncia. I Jesús va al davant amb el seu exemple. Ens ho deia la segona lectura: *Crist patí per vosaltres i així us deixà el seu exemple perquè seguí les seves petjades. Quan l'insultaven no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces...* Abans érem com ovelles perdudes, esgarrades, però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià. Per això Pere demana a la primera lectura: *Convertiu-vos i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats.* Cal canviar de vida seguint les petges del nostre bon pastor. Per això diu també: *Aparteu-vos d'aquesta gent innoble.* Avui que hi ha tants pastors que volen orientar la vida de la nostra societat, farem bé de no deixar-nos enganyar: només trobarem la salvació, l'autèntica vida i felicitat si seguim el qui és veritablement l'únic bon pastor: Crist. Ens estima individualment i l'hem de conèixer també personalment. *La fe o és un encontre viu amb Crist o no és [fe] diu el Papa.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14a.36-41)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies.» En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: «Germans, digueu-nos què hem de fer.» Pere els va respondre: «Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà.» Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: «Aparteu-vos d'aquesta gent innoble.» Els qui acceptaren la predicació de Pere es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia per camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,20b-25)

Estimats: Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu. Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple perquè seguí les seves petjades. «Ell no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia.» Quan l'insultaven, no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell «portà» en el seu cos «les nostres culpes», perquè no visquem com a pecadors, sinó com a justos. «Les seves ferides ens curaven.» Tots vosaltres «anàveu errants com un ramat que es dispersa», però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 10,1-10)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys.» Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: «Us ho dic amb tota veritat: Jo soc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo soc la porta. Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només venen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14a.36-41)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y declaró: «Con toda seguridad conozca toda la casa de Israel que, al mismo Jesús, a quien vosotros crucificasteis, Dios lo ha constituido Señor y Mesías». Al oír esto, se les traspasó el corazón, y preguntaron a Pedro y a los demás apóstoles: «¿Qué tenemos que hacer, hermanos?» Pedro les contestó: «Convertíos y sea bautizado cada uno de vosotros en el nombre de Jesús, el Mesías, para perdón de vuestros pecados, y recibiréis el don del Espíritu Santo. Porque la promesa vale para vosotros y para vuestros hijos, y para los que están lejos, para cuantos llamare así el Señor Dios nuestro». Con estas y otras muchas razones dio testimonio y los exhortaba diciendo: «Salvaos de esta generación perversa». Los que aceptaron sus palabras se bautizaron, y aquel día fueron agregadas unas tres mil personas.

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sostengan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,20b-25)

Queridos hermanos: Que aguantéis cuando sufrís por hacer el bien, eso es una gracia de parte de Dios. Pues para esto habéis sido llamados, porque también Cristo padeció por vosotros, dejándoos un ejemplo para que sigáis sus huellas. Él no cometió pecado ni encontraron engaño en su boca. Él no devolvía el insulto cuando lo insultaban; sufriendo no profería amenazas; sino que se entregaba al que juzga rectamente. Él llevó nuestros pecados en su cuerpo hasta el leño, para que, muertos a los pecados, vivamos para la justicia. Con sus heridas fuisteis curados. Pues andabais errantes como ovejas, pero ahora os habéis convertido al pastor y guardián de vuestras almas.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 10,1-10)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «En verdad, en verdad os digo: el que no entra por la puerta en el aprisco de las ovejas, sino que salta por otra parte, ese es ladrón y bandido; pero el que entra por la puerta es pastor de las ovejas. A este le abre el guarda y las ovejas atienden a su voz, y él va llamando por el nombre a sus ovejas y las saca fuera. Cuando ha sacado todas las suyas camina delante de ellas, y las ovejas lo siguen, porque conocen su voz; a un extraño no lo seguirán, sino que huirán de él, porque no conocen la voz de los extraños». Jesús les puso esta comparación, pero ellos no entendieron de qué les hablaba. Por eso añadió Jesús: «En verdad, en verdad os digo: yo soy la puerta de las ovejas. Todos los que han venido antes de mí son ladrones y bandidos; pero las ovejas no los escucharon. Yo soy la puerta: quien entre por mí se salvará y podrá entrar y salir, y encontrará pastos. El ladrón no entra sino para robar y matar y hacer estragos; yo he venido para que tengan vida y la tengan abundante».